

យ៉ុំត្នែកធំ
Iem Tithseiha
Sou Kimsan

សុភីជាឃុំមានភ្នែកធំៗជាងគេ។ នាងអាចមើលបានឆ្ងាយយ៉ាង
ច្បាស់។ស្លាបនាងខ្លីៗ តែនាងអាចហើរលឿនជាងគេ។ សុភី
តែងតែហើរទៅក្រេបយកទឹកដមផ្កាមុនគេជានិច្ច។ ថ្ងៃនេះនាង
ហើរចេញទៅក្រៅដូចសព្វមួយដង។

សុភី ហើរមកដល់សួនផ្កាក្បែរមាត់ទឹក។ នាងទំលើផ្កាមួយ
ធំជាងគេ។ នាងក៏អ្វីថា “ហេតុអ្វីពួកគេហើរយឺតម៉្លេះ? ខ្ញុំ
មកដល់យូរហើយ។” ក្លិនផ្កាដ៏ក្រអូបធ្វើឲ្យនាងរំភើបចិត្ត។ នាង
បិទភ្នែកបណ្តើរ លោតរាំចុះឡើងបណ្តើរ “អ្នា! ក្រអូបណាស់។”

ក្រោយមកហ្វូងឃ្មុំទាំងអស់ក៏មកដល់។ ពួកគេនាំគ្នាហើរជា
ក្រុមទៅរកផ្កាក្នុងសួននេះ។ ឃ្មុំក្បាលធំមួយក៏ហើរមកក្បែរ
សុភីរួចសួរថា “សុភី ម៉េចក៏ឯងមិនហើរជាមួយយើង?” សុភីក៏
សើចចំអកថា “ពួកឯងយឺតណាស់ គួរតែរៀនហើរឲ្យដូចខ្ញុំ។”
ឃ្មុំក្បាលធំអន់ចិត្តក៏ហើរចេញទៅរកឃ្មុំដទៃ។

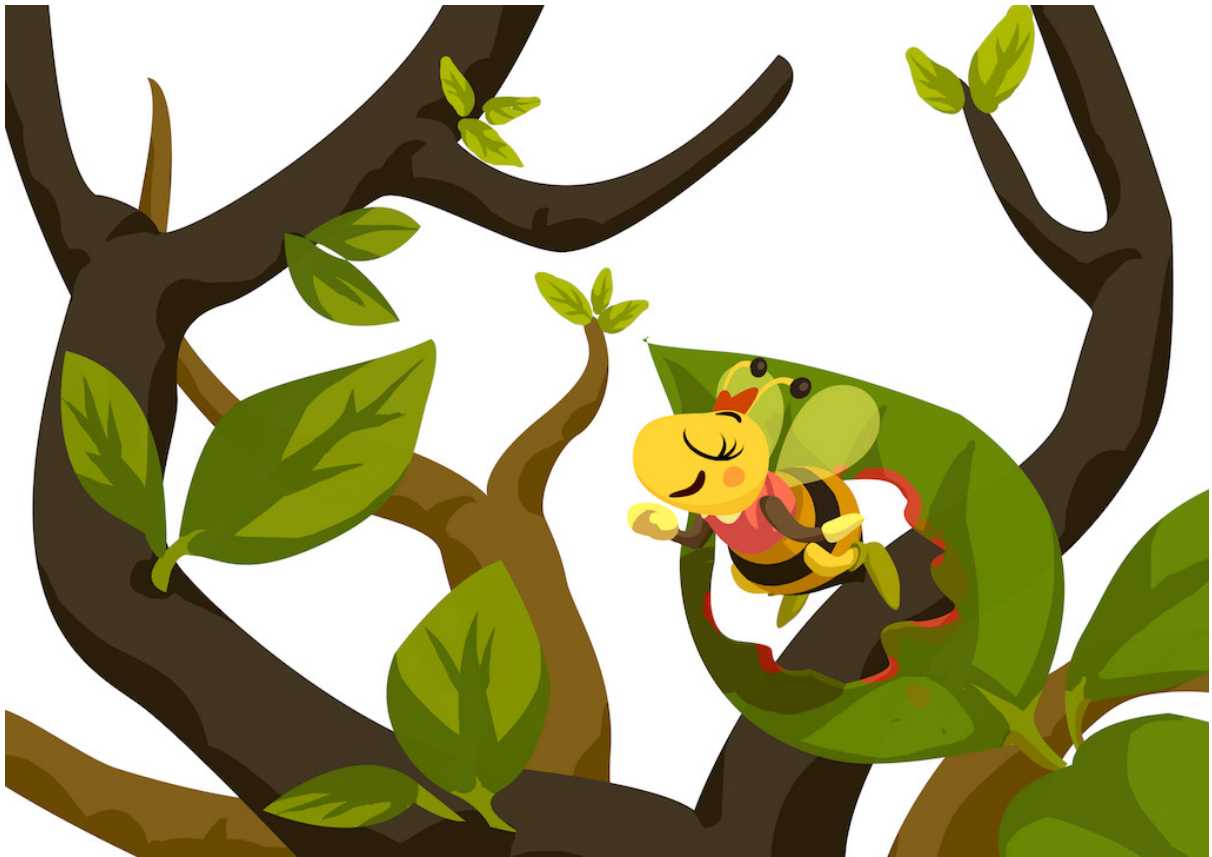
សុភីហើរឡើងខ្ពស់ហើយនិយាយថា "ចាំមើល ខ្ញុំនឹងប្រមូល
ទឹកដមឲ្យច្រើនជាងគេ!" ថ្ងៃចនាងក៏ហើរចុះមកដណ្តើម
ទឹកដមផ្កា។ នាងហើរប្រមូលពីផ្កាមួយទៅផ្កាមួយ។ នាងមិន
រើរល់នឹងអ្នកដទៃទេ។ ជួនកាលសុភីភ្ញាក់ទឹកដមដែលដក់នៅ
ចុងកេសរផ្កា។

ព្រះអាទិត្យរៀបលិច សំឡេងបឺៗឮពេញសួនផ្កា។ ឃុំទាំងអស់ខំ
សស្រាក់សស្រាំប្រមូលទឹកដម។ សុភីបិទឆ្នុកបំពង់ហើយស្រែក
ប្រាប់ថា "បងប្អូន! បំពង់ខ្ញុំពេញហើយ!" ឃ្លង់ទៀតមិនរល់នឹង
នាងឡើយ។ សុភីទំលើផ្ការំយោលគិតថា "ខ្ញុំគួរសម្រាកលេង
បន្តិចសិន។"

សុភីដេកសម្លឹងផ្ទៃមេឃដ៏ស្រស់ស្អាត។ រំពេចនោះស្រាប់តែ
នាងឃើញផ្កាពណ៌ស្វាយមួយធំចម្លែក។ នាងរំភើបចិត្តណាស់
ក៏គិតថា ផ្កានេះច្បាស់ជាមានទឹកដមច្រើនផ្អែមឆ្ងាញ់មិនខាន។
មិនបង្អង់យូរនាងក៏ហើរសំដៅវាមួយរំពេច។

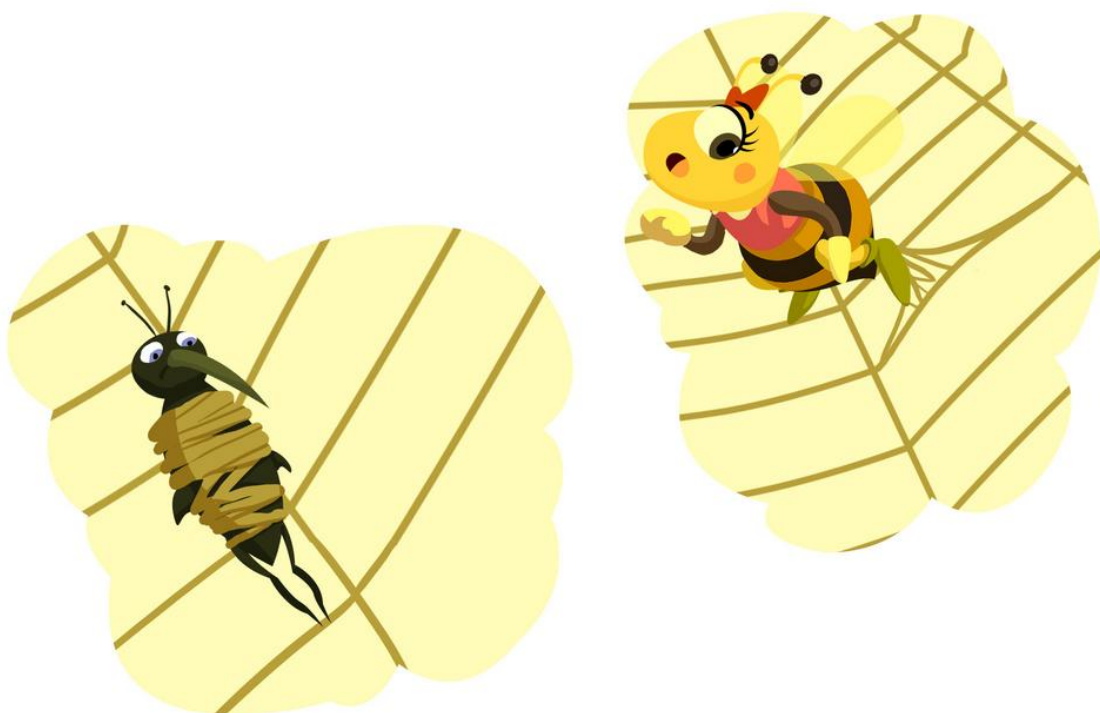
សុភីហើរតាមចន្លោះមែកឈើដែលពពាក់ពពួនគ្នា។ មែកខ្លះ
កោងចូលក្នុង ខ្លះទៀតកោងចេញក្រៅ។ នាងហើរចូលប្រហោង
ស្លឹកឈើដង្កូវស៊ី។ រួចនាងក៏បុកតំណក់ទឹកដែលជាប់នៅចុង
ស្លឹកឈើ។ 'ហាហា ពិតជាត្រជាក់ស្រួលមែន!'

រំពេចនោះសុភីក៏បង្អង់ល្បឿន។ នាងឃើញសត្វមួយគួរឲ្យខ្លាច
កំពុងនៅលើសំណាញ់មុខនាង។ មេពីងពាងសួរដោយសំឡេង
បង្អួសវែងៗថា "នាងមិនដែលឃើញពីងពាងទេឬ?" "ពីងពាង?
ខ្ញុំមិនដែលឃើញទេ...!" សុភីប្រញាប់ឆ្លើយ។

មេពីងពាងលួងលោមថា “ឯងចូលមកលេងសំណាញ់ខ្ញុំទេ
សប្បាយណាស់!” មេពីងពាងរត់ចុះឡើងលើសំណាញ់។ ឃើញ
ដូច្នេះសុភីចង់ទៅលេងដែរ។ នាងក៏ហើរសំដៅសរសៃពីងពាង។

គ្រាន់តែដល់ភ្លាម នាងឃើញមូសមួយកំពុងជាប់វីឌ្យូនពុំរួច។
សុភីក៏បង្វិលខ្លួនគេចតាមប្រឡោះសំណាញ់យ៉ាងរហ័ស។ប៉ុន្តែ
ជើងម្ខាងរបស់នាងជាប់ស្អិតដោយសរសៃពីងពាង។

មេពីងពាងហាមាត់បញ្ចេញចង្កូមសំដៅរកសុភី។ សុភីភ័យ
ញាប់ញ័រយ៉ាងខ្លាំង។ នាងប្រឹងបម្រះទទះស្លាបខ្លាំងៗ។ "ខ្ញុំជា
ឃ្មុំលឿនជាងគេខ្ញុំត្រូវតែចេញឲ្យបាន។" ពីងពាងជិតមកដល់
សុភីក៏បម្រះចេញរួចល្មម។

នាងត្រេកអរណាស់ ហើយក៏ហើរសំដៅផ្កាចម្លែកនោះ។ នាង
បើកភ្នែកធំៗមើលផ្កាចម្លែក។ "វាស្អាតខ្លាំងណាស់!"នាង
និយាយ។ ថាវាចនាងក៏ប្រញាប់ក្រេបលម្កងផ្កានោះ (ពន្លឺដូច
មាស)។ "អ្នក!!! រសជាតិអីអាត្រក់ម៉្លេះ?" ទឹកដមផ្កា ល្វឹងក្រពុល
ធ្វើឲ្យនាងវិលមុខ។ ភ្នែកធំៗរបស់នាងចាប់ផ្តើមស្រវាំង។

តាមពិតវាគឺជាផ្កាពិសដែលចាប់សត្វល្អិតជាអាហារ។ ឃ្មុំភ្នែក
ធំខំហើរចេញពីស្រទាប់ផ្កា។ ប៉ុន្តែនាងក៏ចាប់ផ្តើមអស់កម្លាំង។
ស្លាបនាងក៏ទន់ ភ្នែកនាងបិទបន្តិចម្តងៗ។ ទីបំផុតនាងក៏ សន្លប់
បាត់ស្មារតី។

នៅខាងក្រៅថ្ងៃចាប់ផ្តើមលិច។ ហ្វូងឃ្មុំប្រមូលទឹកដង្កូវច្បាស់។
ពួកគេគិតថាសុភីប្រហែលជាត្រឡប់ទៅសំបុកមុនហើយ។ ឃ្មុំ
ទាំងអស់ក៏នាំគ្នាហើរចេញទៅ។

មេឃប្រែងងឹតស្ងាត់ជ្រងំ។ សំឡេងមួយបន្លឺឡើង “ភ្ញាក់
ឡើងៗ!” សុភីបើកភ្នែកព្រឹមៗ ឃើញពន្លឺតូចមួយ។ នោះគឺ
សត្វអំពិលអំពែក។ អំពិលអំពែកខំជួយសុភីឲ្យខំទទះស្លាប
ហើរចេញ។ “ឆាប់ឡើង ខំហើរឲ្យខ្ពស់ឡើង!”

រំពេចនោះស្រាប់តែស្រទាប់ផ្កាបិទឃុំពួកគេជាប់។ ផ្កាក៏បញ្ចេញ
ទឹកដែលមានក្លិនស្អុយមកកាន់តែច្រើន។ អំពិលអំពែកស្រែក
"អូយថប់ដង្ហើមណាស់! យើងត្រូវស្លាប់នៅទីនេះមែនទេ?" សុភី
ក៏តបថា "ទេ! យើងត្រូវតែចេញពីទីនេះ។" ថ្ងៃចនាងខំបម្រះ
ផង ទិចផ្កាផង។

ទីបំផុតពួកគេក៏អាចចេញមកក្រៅបាន។ ទាំងពីរនាក់អស់កម្លាំង
ដេកលើដី ។

ភ្លាមនោះ សត្វក្ដែប កង្កែប និងខ្យងីរី ក៏លេចចេញមកប្រុងស៊ី
ពួកគេ។ សុត្រី និងអំពិលអំពែកមិនអាចកម្រើកខ្លួនបានទេ។
ពួកគេភ័យយ៉ាងខ្លាំង។

សំណាងល្អ ហ្វូងឃ្មុំក៏មកដល់ល្មម។ ឃ្មុំមួយនិយាយមកកាន់
សុភី ពួកយើងឃើញ បំពង់ឯងទុកចោលក៏តាមរក។ "តោះ
ឆាប់ឡើង!" ថ្លាចហ្វូងឃ្មុំក៏ស្ទុះទៅទិចសត្រូវ។ បន្ទាប់មកក៏នាំ
យកសុភី និងអំពិលអំពែកហើរចេញទៅ។

តាមផ្លូវហ្វូងឃ្មុំក៏រង្វេងព្រោះងងឹតពេក ហើយមានគ្នាច្រើន។
អំពិលអំពែកក៏ហៅក្រុមរបស់គេមកជួយ។ ហ្វូងអំពិលអំពែក
ក៏ ខំបំភ្លឺផ្លូវហ្វូងឃ្មុំ។ ឯសុភីខំបើកភ្នែកធំៗរបស់នាងប្រាប់
ទិសដៅ។

ឃុំទាំងអស់ហើរចេញផុតពីក្នុងព្រៃ។ ពន្លឺអំពិលអំពែកភ្លឺបភ្លែត
ជាច្រើននៅលើទីវាល។ សុភីនិយាយខ្សាវៗ "អរគុណបងប្អូន
ណាស់! ខ្ញុំសូមទោសចំពោះរឿងកន្លងមក។" សុភី អំពិលអំពែក
និងឃុំទាំងអស់ញញឹមទៅរកគ្នា។ ក្រោមពន្លឺព្រះចន្ទលើមេឃ
បរិយាកាស កាន់តែស្និទ្ធស្នាល។

ចប់

Brought to you by

The Asia Foundation

Let's Read! is an initiative of The Asia Foundation's Books for Asia program that fosters young readers in Asia. booksforasia.org

To read more books like this and get further information about this book, visit letsreadasia.org

Original Story

Big-Eyed Bee, author: Iem Tithseiha. illustrator: Sou Kimsan.

Published by The Asia Foundation, <https://www.letsreadasia.org> ©

The Asia Foundation. Released under CC BY 4.0.

This work is a modified version of the original story. © The Asia Foundation, 2018. Some rights reserved. Released under CC BY 4.0.

For full terms of use and attribution,

<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>

Contributing translators: Somey Chheang

តើអ្នកចាំបាច់ប៉ុណ្ណាដែរ?

១. សុភីមានសមត្ថភាពពិសេសមួយចំនួនលើសឃុំដទៃ លើកលែងតែ...

ក. មានភ្នែកធំៗជាងគេ

ខ. អាចហើរលឿនជាងគេ

គ. មានមិត្តភក្តិច្រើនជាងគេ

ឃ. មើលឆ្ងាយបានច្បាស់ជាងគេ

២. ហ្វូងឃុំទាំងអស់នាំគ្នាហើរទៅរកផ្កាក្នុងសួន ដើម្បីប្រមូល _____
យ៉ាងសស្រាក់សស្រាំ។

ក. ចុងកេសរផ្កា

ខ. ទឹកដមផ្កា

គ. ផ្កាពណ៌ស្វាយ

៣. ហេតុអ្វីបានជាសុភីមិនហើរទៅរកផ្កាជាមួយឃុំដទៃ?

ក. ព្រោះឃុំក្បាលធំសើចចំអកឱ្យសុភី។

ខ. ព្រោះសុភីហើរលឿនជាងគេ និងមិនរើរល់ជួយឃុំដទៃ។

គ. សុភីចង់បង្រៀនឃុំដទៃឱ្យហើរលឿន តែពួកគេមិនព្រម។

៤. នៅពេលកំពុងសម្រាក សុភីបានឃើញផ្កាពណ៌ស្វាយមួយធំចម្លែក
ដែលមានទឹកដមច្រើន ហើយផ្អែមឆ្ងាញ់។

ក. ត្រូវ

ខ. ខុស

ឃុំវត្តកង់

៥. ហេតុអ្វីបានជាសុភីបង្វិលខ្លួនគេចចេញពីសំណាញ់ពីងពាង?

ក. នាងឃើញមូសមួយកំពុងជាប់សំណាញ់ ដើរខ្លួនពុំរួច។

ខ. សុភីមិនជឿពាក្យល្ងង់លោមរបស់ពីងពាង។

គ. សុភីមិនចាប់អារម្មណ៍នឹងពីងពាង និងសំណាញ់របស់វាទេ។

៦. ផ្កាពណ៌ស្វាយគឺជាផ្កាពិសដែលចាប់សត្វល្អិតជាអាហារ។ ទឹកដមរបស់វា
បានធ្វើឱ្យសុភី _____ ។

ក. ស្លៀកជាប់នៅក្នុងផ្កា

ខ. លែងចេះហើរជារៀងរហូត

គ. សន្លប់បាត់ស្មារតី

៧. សត្វទាំងអស់នេះគឺជាសត្វសុភី លើកលែងតែ...

ក. ខ្សាជំរី

ខ. កង្កែប

គ. ក្ដៀប

ឃ. អំពិលអំពែក

៨. ហ្វូងអំពិលអំពែកបានហោះបំភ្លឺផ្លូវ ដើម្បីឱ្យហ្វូងឃុំមើលឃើញផ្លូវទៅ
ផ្ទះវិញ។

ក. ត្រូវ

ខ. ខុស

ប្រជុំពាក្យ

ចម្លើយ

១. គ

២. ខ

៣. ខ

៤. ខ

៥. ក

៦. គ

៧. ឃ

៨. ក

